

Безсмертя: історія кохання

КУПИТИ

- **МИТТЄВИЙ БЕСТСЕЛЕР №1 NEW YORK TIMES**

- **Номінант на премію Goodreads Choice Award за найкращу художню літературу для молоді (2023)**

Від похмурого Единбурга — до блискучого королівського двору в Лондоні. У заключній частині дилогії головній героїні Гейзел Сіннет доведеться рятувати королівську родину не тільки від хвороб, але й від зловісних, загрозливих таємниць...

— БУДЕ БОЛЯЧЕ. ВИБАЧ, БУДЬ ЛАСКА, — Гейзел Сіннет не бачила потреби брехати.

Юнак сильніше прикусив шкіряну стрічку, яку вона принесла саме для нього, і кивнув. Минулої ночі до її дверей прийшла дівчина і попросила Гейзел допомогти, описавши, як її старший брат ще кілька тижнів тому зламав руку, працюючи на верфі, і як рука недобре зрослася, викривилась і не рухалася.

Коли вранці Гейзел прийшла до брудної квартири неподалік тупика Мері Кінг, юнакова рука була набрякла і гаряча, шкіру вкривали жовті й зелені синці, а сама шкіра зробилася туга, ніби ковбасна оболонка.

Гейзел підготувала інструменти: скальпель, щоб розрізати руку й випустити гній; голку з ниткою, аби зашити рану; смужки тканини та дерев'яні планки, які мали зафіксувати руку, коли Гейзел повторно зламає і правильно її складе.

Останнє болітиме найдужче.

Пацієнта звали Мартін Поттер, і на вигляд він був її однолітком — шістнадцять чи сімнадцять років, — проте його обличчя вже побуріло й набуло дорослих рис. Гейзел подумала, що він, певно, працював у доках Лейта років з десяти.

— Мартін, так? Я Гейзел. Лікарка Сіннет. Міс Сіннет, — сказала вона. — І я зроблю все можливе, аби тобі стало краще.

Мартін ледь помітно кивнув, ніби просто здригнувся.

Сміх і тупіт дітей нагорі роздер напружену нервову тишу.

— Мої брати й сестри, — озався він винувато. — Разом нас восьмеро, я найстарший. Ви вже знаєте Розу. Це вона ходила по вас. Почула про леді-лікарку, яка не бере дорого.

— Вісім братів і сестер! Бідолашна ваша мати, — відповіла Гейзел. — Нас тільки троє. Я і двоє братів.

І усвідомила, що сказала, ще до того, як з язика зірвалось останнє слово. Їх було троє: Джордж, Гейзел і малий Персі.

Джордж, золотий хлопчик, здоровий і сильний, розумніший за Гейзел і насправду добрий; Гейзел, яка завжди знаходила нові причини для матеріної критики; і розпечений, ніби принц, Персі, що став мало не материним пуделем.

Але їх більше не було троє. Джордж помер кілька років тому, коли містом прокотилася римська лихоманка — один із тисяч і жертв, коли ще ніхто не знав, що то за хвороба. Був такий молодий, такий сильний, такий здоровий, навіть коли підхопив недугу. Гейзел пригадала, як тоді міркувала, чи одужає він до вихідних і зможе грати в кеглі на галявині, а чи доведеться зачекати ще тиждень, доки він набереться сил.

Та лихоманка забрала його так само швидко, як з'явилася. Одного ранку Гейзел розбудили материні крики й важкі схлипи. А Джордж уже був холодний.

Раніше її горло стискалося від думок про брата. Доводилося відвертатись і глибоко вдихати, аби стримати сльози, які щипали очі. Та з плином часу її пам'ять стала схожою на шрам: рана поступово загоїлася, затяглася, зробилася гладенькою на дотик, майже не боліла. Біль залишався, але вже не такий гострий. А от

Джекова смерть досі була відкритою раною. Гейзел не могла думати про Джека. Принаймні за роботою.

— Готовий? — запитала Гейзел.

Мартінова рука, набрякла й викривлена, її відволікла. Гейзел подумки погортала вивчені напам'ять сторінки книжок про правильне розташування кісток руки і зв'язок. Узяла скальпель.

— Готовий? — перепитала.

Лезо надрізало шкіру під ліктем. З рани відразу почала со-читися жовта рідина. Інфекція, від якої Мартінова рука набрякла й горіла. Юнак скривився.

Гній не спинявся — здавалося, вже витекла пінта навіть без додаткового натиску.

— Мені потрібна якась тканина. Знайдеться рушник?

Не встигла Гейзел договорити, як на сходах нагорі почулися кроки. Дві дівчинки з брудними сплутаними темно-каштановими кучерями підбігли до неї з клаптиками сірої ганчірки

Аля посуду. Дівчатка скидалися на близнючок і на вигляд мали не більше восьми років.

— Я принесла, — озвалася одна з них, простягаючи Гейзел шматинку.

Сестра різко штовхнула її ліктем під ребра:

— Ні, це я принесла!

Гейзел ввічливо взяла обидві ганчірки й відразу почала вбирати ними рідину, яка досі сочилася з рани.

— Дякую, дівчатка, — сказала вона. — Це ваш брат?

Близнючки кивнули й далі стояли з роззявленими ротами, прикипівши очима до братової поламаної руки. Мартін помітив це і здоровою рукою витяг з рота шкіряну стрічку.

— Сью, Мей, геть звідси. Я казав вам сидіти нагорі, забули?

Дівчатка ніби й не чули його. Одна — можливо, Сью — випростала вказівний палець, наготувавшись застромити його в братову рану.

Гейзел зупинила і руку:

— Слухайтеся брата. Будьте нагорі, якщо хочете, щоб Мартін одужав.

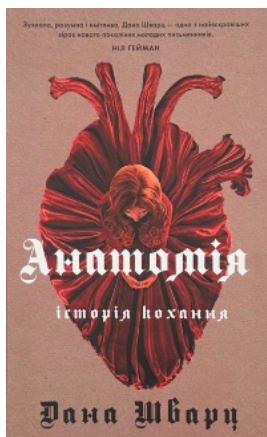
Дівчатка захихотіли, анітрохи не злякавшись жовтого гною, якого трохи поменшало, і тепер він виходив зеленуватими згустками. Гейзел вирішила спробувати іншу стратегію.

— Дівчатка, — вона понишпорила в кишені й видобула кілька монет. — Зможете купити для брата апельсин? Це дуже важливо, щоб Мартін одужав. Зробіть?

Монети на долоні Гейзел зацікавили дівчаток навіть більше, ніж операція. Ті вихопили їх так швидко, ніби боялися, що вона зараз стисне долоню, й, поки Гейзел не передумала, помчали виконувати завдання.

У кімнаті знову стало відносно тихо. Гейзел вичавила рештки гною, промила рану водою та спиртним з пляшечки, яку поцупила з батькової колекції.

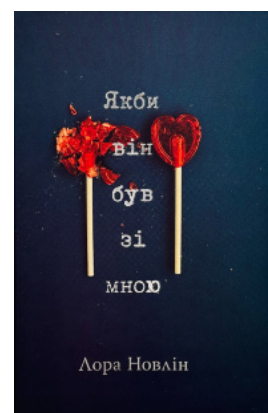
Рекомендована література

Анатомія: історія
кохання

Тією горою є ви. Як
перетворити
самосаботаж на
самовдосконалення

Якби він був зі мною

Шість багряних
журавлів

Одного разу розбите
серце

Емоційний інтелект

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ